

[Kjær Rasmussen.]

om støtte til uddannelse. I år har det nr. 119, sidste år havde det nr. 200. Efter vor mening er det af afgørende betydning, at man fjerner de uddannelsessøgendes økonomiske problemer. Disse problemer gør sig meget stærkt gældende i aldersgruppen 14-20 år, altså netop i den periode, hvor uddannelsesvalget træffes. De unge fra et uddannelsesfremmed eller måske endda ligefrem uddannelsesfjendtligt miljø er i dag ilde stedt. Ofte vil der blive lagt pres på disse unge for at få dem til at forlade skolen i utide. Dette pres har oftest økonomiske årsager; måske er familien stor og indtægten lille, måske ser forældrene med gysen frem til at skulle have den uddannelsessøgende boende hjemme i en længere årrække i en i forvejen alt for lille lejlighed. Disse barrierer overvindes kun ved at stille de unge økonomisk frit. Vi har derfor foreslået en egentlig støtte til uddannelse, som for øvrigt i det økonomiske afsnit harmonerer ganske godt med førnævnte von Eybenudvalgs ideelle målsætning.

Vort forslag går ud på, at der sikres den uddannelsessøgende over 15 år et beløb på 13.000 kr. for basisåret 1967-68. Beløbet skal indeksreguleres, og vi foreslår endvidere, at økonomiministeren bemyndiges til at lade et særligt pristal udregne for denne forbrugergruppe. Her i salen har vi også i dag mødt den indvending imod vort forslag, at det er urealistisk, men det skulle de respektive ordførere så tage højde for i deres principprogrammer. Hvorfor så ikke fortælle befolkningen rent ud, at det kapitalistiske samfund ikke kan tilvejebringe demokrati i uddannelsestilgangen? Det gør man ikke, for det ville ikke være opportunt, det ville ikke være klogt af stemmemæssige hensyn. I stedet for søger man at bruge latterliggørelsens argument over for vort forslag, idet man regner med, at de arme vælgere naturligvis vil kunne forstå, at man ikke kan bruge en 4-5 milliarder kr. alene på uddannelsessektoren pr. år. For folk, som ikke tænker længere, end den borger-

lige presse ønsker de skal tænke, er beløbet kolossalt. For andre, som ved lidt mere, vil beløbet være realistisk nok, for i virkeligheden er det kun godt og vel skatteprovenuet af det beløb, som hvert eneste år undrages beskatning her i landet. De borgerlige kræfter kan altså fryde sig lige indtil den dag, da befolkningen får øjnene op for de muligheder, som virkelig er til stede. Vi må naturligvis erkende, at vort forslag til demokratisering af uddannelserne er urealistisk, dersom skattesnyderne fortsat skal have lov til at huser, dersom samfundet fortsat skal finansiere opførelsen af benzinstationer og bankpaladser på ethvert gadehjørne, og dersom vi fortsat skal have et vanvittig dyrt militærvæsen. For disse ting er jo i virkeligheden den væsentligste hindring for, at vi kan få en ordentlig lov om støtte til uddannelse. Det er altså samfundets prioritering af opgaverne, det her drejer sig om.

Mange af de øvrige partier er af den mening, at vi da så sandelig skal have et militær, vi skal finansiere benzinstationer og bankpaladser osv. osv. Det er sådan set i orden; det er en stillingtagen, man kan have — vi mener ikke, den er rigtig. Men når de samme partier bagefter kommer og forsøger at bilde folk ind, at man kan demokratisere uddannelsestilgangen, samtidig med at de førnævnte ting skal have lov til at fortsætte, så er det, vi ikke rigtig forstår det mere. Det er og bliver uærligt spil. Enten må man skaffe sig en anden uddannelsespolitisk målsætning, eller også må man lave om på dette samfunds udgiftsrækkefølge. VS hører til blandt de partier, der foretrækker det sidste; lad os få en anden prioritering her i samfundet.

Undervisningsministerens forslag til lov om uddannelsesstøtte må vi nærmest betegne som en klam fidus. Det er et uhyre vagt forslag. Der mangler tidsfrister og beløbsrammer, og der mangler også noget, som vi synes er meget væsentligt, nemlig støttekriterier. Jeg kunne godt tænke mig, om ministeren ville opfatte de ting, jeg nævnedes her, som spørgsmål. Jeg vil meget